

vagytok. Ne gyűlöljétek másokat, de büszkén valljátok, hogy nem vagyunk mind egyformák. Hogy nem lehet eltörölni a földről a nemzeteket, nem lehet kiirtani a szívekből a hazaszeretetet, és egy nép nem felejtethi el a nyelvét. Mondjátok meg a fiaitoknak, mit jelent az, hogy mi külön nemzet vagyunk. Külön nép, külön nyelvvvel és érzésvilággal, külön kultúrával. Mondjátok meg nekik, mit jelent magyarnak lenni, hogy igenis vannak magyarok, és lesznek is örökké. Mondjátok meg nekik, ki volt István király, ki Kossuth Lajos. Mi nem találkozunk többet, mert el kell innen mennünk. De ránk nincs is már szükség. Ti ismeritek a nyelvet, és tudjátok, mi mindent rejt...

Még nagyon sok mindent akartam mondani, de elakadtam. A két férfira néztem. Most mindketten megmozdultak, de nem jöttek be, csak egyikük intett a fejével, hogy menjek ki. Emőkére néztem, ő is felállt.

— Hát sok szerencsét! — mondtam én is. Ugyanúgy búcsúztam tőlük, mint Agád tőlem. Nem is tudom, miért pont ezt mondtam, talán csakugyan nem árt a szerencse. — Legyetek erősek! És emlékezzetek! Éjjel-nappal.

Ahogy az ajtó felé mentem, székszörgést hallottam. Mindenki állt. Emőkére néztem, ő visszanézett, és úgy láttam, mosolyog.

— Menjünk! — mondta az egyik férfi. Elindultunk, kézen fogva, mint két gyerek. És én is mosolyogtam...

HADNAGY CSABA GRAFIKÁJA